

Élet egy texasi bordélyban

Leszálltam a buszról abban a texasi városban, fáztam, ráadásul szorulással is kínlódtam, sose tudhatja az ember, hatalmas szoba, tiszta, csak 5 dollár egy hétre, volt benne kandalló, és éppen csak levetkőztem, amikor berontott az a fekete aggastyán a szobába, és egy hosszú piszkavassal kaparászni kezdett a kandallóban. Fa nem volt benne, úgyhogy tűnődni kezdtem, mit matatgat azzal a fém-izével. Később rám nézett, megragadta a pöcsét, és „isssz, isssz”-szerű hangot hallatott. Arra gondoltam, valamiért azt hiszi, hogy buzi vagyok, de mivel nem voltam az, nem tudtam rajta segíteni. Nos, gondoltam, a világ így működik. Néhányszor körbejárt a piszkavassal a kezében, azután kiment.

Bemásztam az ágyba. A buszozás mindig székrekedést és álmatlanságot okozott, bár ez utóbbival mindig is küszködtem.

Szóval a fekete alak kirohant a szobából a piszkavassal, én pedig elnyújtóztam az ágyban, és arra gondoltam, hátha ki tudom szarni magam néhány napon belül.

Megint nyílt az ajtó, és egy jól helybenhagyott nőszemély jött be rajta, letérdelt, súrolni kezdte a fapadlót, sikálás közben a segge csak mozgott, mozgott és mozgott.

„Mit szólna egy szép lányhoz?” kérdezte.

„Nem. Átkozottul elfáradtam. Most szálltam le a buszról. Csak az alvás jöhet szóba.”

„Egy jóféle popsi igazán segítene elaludni. Úgy is csak egy ötös.”

„Túl fáradt vagyok.”

„Tiszta és szép lány.”

„Hol van?”

„Én lennék az.”

Fölállt és szembe fordult velem.

„Sajnálom, de túl fáradt vagyok, tényleg.”

„Csak egy kettes.”

„Elnézést, de nem.”

Kiment. Pár perccel később férfihang ütötte meg a fületem.

„Figyelj ide, úgy érted egy árva segget se tudtál rászózni? A legjobb szobánkat kapta mindössze egy ötösért. Azt akarod mondani, hogy még a picsádat se tudtad rászózni?”

„Bruno, én próbáltam! Krisztus szerelmére, én megpróbáltam!”

„Te mocskos ribanc!”

Ismerős hang következett. Nem pofoné. A legjobb stricik vigyáztak, hogy ne puffasszák föl az arcot. Az alsó állkapocsra ütöttek, távol a szemtől és a szájtól. Bruno nagy falkát futtathatott. Kétségkívül fejre sújtó ököl hangja hallatszott. A nő fölüvöltött, ahogy nekicsapódott a falnak, és Bruno testvér újból bemosott, miután visszapattant. Az öklök meg a fal között pattogott és sikoltozott, miközben elterültem az ágyban, és arra gondoltam, hát, néha kezd érdekesre fordulni az élet, viszont én nem *igazán* akarom ezt hallani. Ha tudtam volna, mi fog történni, hagytam volna tovább játszodozni.

Azután elaludtam.

Reggel fölkeltem, magamra kaptam a ruháimat. Természetesen fölöltöztem. De még mindig nem ment a szarás. Szóval nekivágtam az utcáknak, hogy fényképész stúdiókat keressek. Be is mentem az elsőbe.

„Igen uram? Szeretne magáról egy fotót?”

Csinos kis vöröske volt, fölmosolygott rám.

„Olyan arccal, mint az enyém, minek csináltassak magamról fotót? Gloria Westhavent keresem.”

„Én vagyok Gloria Westhaven” mondta, majd keresztbe tette a lábait, és följebb húzta a szoknyáját. Eszembe villant, a férfinak meg kell hálnia, hogy behatolhasson a paradicsomba.

„Mi ütött magába?” kérdeztem. „Maga nem Gloria Westhaven. A Los Angelesből jövő buszon találkoztam vele.”

„Mit tud róla?”

„Hát, azt hallottam, volt az anyjának egy fényképész üzlete. Próbálok ráakadni. Történt valami a buszon.”

„Úgy érti, semmi sem történt a buszon.”

„Találkoztunk. Amikor leszállt, könnyes volt a szeme. Leutaztam New Orleansba, majd fogtam egy buszt vissza. Még soha egyetlen nő sem sírt miattam.”

„Talán valami másért sírt.”

„Én is azt hittem, amíg az összes utas el nem kezdett szidni.”

„És csak annyit tud, hogy az anyjának van egy fényképészete?”

„Ez minden.”

„Rendben, figyeljen ide, ismerem a város vezető lapjának szerkesztőjét.”

„Ez nem lep meg” mondtam a lábait bámulva.

„Oké, hagyja meg a nevét és a tartózkodási helyét. Fölhívom a sztorival, csak egy kicsit változtatni kell rajta. Egy repülőn találkoztak, nemde? Szerelem a levegőben. Mostanra szétváltak útjaik, elveszítették egymást, érti? Maga pedig visszarepült ide New Orleansból, s csak annyit tud róla, hogy az anyjának van egy fényképész szalonja. Világos? Benne lesz a holnap reggeli lap M-----K----- rovatában. Jó?”

„Jó” mondtam. Még egy utolsó pillantás azokra a lábakra, mielőtt kisétáltam, ő pedig tárcsázta a számot. Itt álltam Texas 2. vagy 3. legnagyobb városában, és uraltam a helyet. Beugrottam a legközelebbi bárba ...

A napszakhoz képest meglehetősen dugig volt a hely. Leültem az egyetlen üres székre. Vagyis nem, két üres szék volt, egy-egy annak a hústoronynak a két oldalán. Kábé 25 éves, 6 láb 4 hüvelyk magas, rőpke kis 270 font. Leültem az egyik székre, rendeltem egy sört. Ledöntöttem, s már kértem is a következőt.

„Az efféle ivást szeretem én látni” mondta a hústorony.

„Ezek a barmok csak beülnek ide, és órákig pátyolgatják a sörüket. Tetszik, ahogy viseli magát, idegen. Micsinál meg honnan eresztették.”

„Nem csinállok semmit” mondtam, „és Californiából jöttem.”

„Valami kilátás?”

„Semmi. Csak sodródok.”

Benyeltem a második sör felét.

„Tetszel, idegen” mondta a figura, „ezért megbízom benned. De csak halkan mondom, mert, noha elég nagyra sikerültem, attól tartok, túlerőben vannak.”

„Bökd ki” mondtam kihörpintve a második sörömet is.

A gólem odahajolt a fülemhez: „A texasiak bűzlenek” suttogta.

Körbenéztem, majd biccentettem, Bizony.

Amikor befejezte a hintamozdulatot, már bent is voltam az egyik, csak éjjelente használt asztal alatt. Kikászálódtam alóla, megtöröltem a számot egy zsebkendővel, végigmértem a röhögő bárt, azután kisétáltam...

Vissza a hotelba, de nem tudtam bejutni. A résnyire nyitott ajtót kiékeltek egy újságpapírral.

„Hé, eresszen be” mondtam.

„Ki maga?” kérdezte az alak.

„102-es szoba. Kifizettem egy heti lakbért. Bukowski a nevem.”
„Ugye nincs magán csizma?”
„Csizma? Hogyhogy?”
„Csövesek.”
„Csövesek? Mi az?”
„Jöjjön be” mondta...

Még tíz perce sem voltam a szobában, máris bevonultam az ágyba, körülöttem pedig a leeresztett háló. Az egész ágyat – hatalmas darab volt valami tetővel – körbevette az a háló. Leengedtem, és eldobtam magam a háló alatt. Elég bizarrnak éreztem ilyesmivel foglalkozni, de ahogy a dolgok alakultak, éppúgy érezhettem magam hibbantnak, mint bárki más. Mintha nem lett volna éppen elég ocsmány a helyzet, még egy kulcs is matatni kezdett a zárban, majd kinyílt az ajtó. Alacsony, széles néger csaj lépett be, meglehetősen takaros arc és rettentően terebélyes far.

És ez a nagydarab fekete nőci elhúzta a dilihálomat, majd azt mondta, „Szívi, ideje lepedőt cserélni.”

Mire én, „De hát csak tegnap jelentkeztem be.”

„Szívi, a lepedőcsere nem a te számládra megy. Most pedig told elő onnan azt az icipici rózsaszín seggedet, és hagyd elvégezni a dolgomat.”

„Aha” böktek oda, és úgy meztelenül kiszökkentem az ágyból. Úgy tűnt, nem nagyon izgatja.

„Szép nagy ágyad van, aranyom” kezdte újra a dumát. „A legjobb ágy és szoba a hotelben.”

„Vélhetően szerencsés vagyok.”

Leterítette a lepedőket, miközben szemlére bocsátotta a seggét. Elém tárta a maga teljességében, azután megfordult és azt mondta, „Oké szívi, kész a csere. Még valami?”

„Hát, elkelne 12-15 negyedgallonos sör.”

„Már hozom is. Csak kell rá pénz.”

Odaadtam neki, és arra jutottam, szóval itt ez járja. Dilinyós mozdulattal visszaengedtem a hálót, és elhatároztam, hogy kialaszom magam. A méretes fekete szobalány azonban már meg is jött, úgyhogy elhúztam a hálót, és ott ücsörögtünk, beszélgettünk, iszogattunk.

„Mesélj magadról” mondtam.

Fölnevetett, azután rákezdte. Persze nem volt könnyű élete. Nem

tudom, meddig ittunk. Végül bemászott az ágyba, és életem egyik legjobb dugásával ajándékozott meg...

Másnap fölkeltem, lementem az utcára megvenni az újságot, és ott találtam mindent a népszerű szerkesztő rovatában. Megemlítette a nevemet. Charles Bukowski, regényíró, újságíró, utazó. A levegőben találkoztunk, a csodálatos hölgy meg én. Ő leszállt Texasban, én pedig New Orleansba mentem tovább megtárgyalni egy szerződést. De visszarepültem: a szépséges hölgy befészkelte magát az agyamba. Az egyetlen nyom, hogy az anyja egy fotóstúdiót tart fenn.

Visszabaktattam a hotelba, beszereztem egy pintnyi whisky-t meg 5-6 kvart sört, majd végre *szartam* egyet – milyen örömteli pillanatot! Erről kellett volna cikkezni.

Visszamásztam a háló alá. Megszólalt a telefon. A mellékállo-más. Kinyúltam, majd fölvettem a kagylót.

„Hívása van, Mr. Bukowski, a ----- szerkesztőjétől. Fogadja?”

„Rendben” mondtam, „helló.”

„Maga Charles Bukowski?”

„Igen.”

„Mit keres azon a helyen?”

„Hogy érte? Igen kellemes emberekre találtam itt.”

„Az a legőcskébb kupleráj a városban. 15 éve próbáljuk őket kipaterolni innen. Mi vitte oda?”

„A hideg. Egyszerűen csak bevágódtam az első helyre, ahova tudtam. Busszal érkeztem, hideg volt.”

„Repülővel. Emlékszik?”

„Persze.”

„Rendben, megvan a hölgy tartózkodási helye. Akarja tudni?”

„Jó, ha magának jó. De ha szabadkozik, felejtse el.”

„Egyszerűen nem értem, mit keres egy olyan helyen.”

„Jó, maga a város legnagyobb lapjának szerkesztője, telefonon beszélgetünk, én meg egy texasi bordélyban vagyok. Nézze, felejtse el. A nő sírt vagy micsoda; ez megmozgatta az agyamat. A legközelebbi busszal lelépek innen.”

„Várjon!”

„Várjak, mire?”

„Megadom a címét. Olvasta a cikket. Értette az üzenetét. Fölhí-

vott. Látni akarja magát. Nem mondtam meg neki, hol tartózkodik. Texasban vendégszerető emberek élnek."

"Igen, voltam az egyik bárjukban tegnap este. Ott szembesültem vele."

"Maga is iszik?"

"Nemhogy iszom, alkoholista vagyok."

"Nem hiszem, hogy meg kéne adnom a hölgy címét."

"Felejtse el az egész kibaszott ügyet" mondtam, és leraktam...

Megint megszólalt a telefon.

"Hívása van Mr. Bukowski, a ----- szerkesztője az."

"Adja be."

"Nézze, Mr. Bukowski, a történetet folytatni kell. Rengeteg embert érdekel."

"Mondja meg az újságírójának, hogy használja a képzeletét."

"Nézze, nem bánja, ha megkérdezem, hogy miből él?"

"Nem csinállok semmit."

"Csak buszozgat ide-oda, és megríkat fiatal nőket?"

"Nem mindenki képes erre."

"Nézze, kockáztatok: megadom a címét. Maga fölkerekedik, meglátogatja."

"Talán én vagyok az, aki kockáztat."

Megadta a címét. "Akarja, hogy elmagyarázzam, miként jut oda?"

"Hagyja. Ha ráakadok egy kuplerájra, őt is megtalálom."

"Van valami, ami nem tetszik magában" mondta.

"Felejtse el. Ha jó kis picca, visszahívom."

Letettem...

Apró, barna ház előtt álltam. Idős nő jött az ajtóhoz.

"Charles Bukowskit keresem" mondtam. "Dehogy, elnézést" visszakoztam, "egy Gloria Westhavent keresek."

"Az anyja vagyok" mondta. "Maga a repülő alak?"

"A buszos pasas vagyok."

"Gloria olvasta a cikket. Azonnal tudta, hogy maga az."

"Jó. Most mi lesz?"

"Oh, jöjjön be."

Beléptem.

"Gloria" kiáltotta az anyja.

Gloria már jött is.

Jól nézett ki, még mindig. Újabb egészséges, texasi vöröske.

"Kérem, jöjjön át ide" mondta. "Bocsásson meg, anyám."

A hálósobájába vezetett, de nyitva hagyta az ajtót. Leültünk, messze egymástól.

„Mivel foglalkozik?” kérdezte.

„Író vagyok.”

„Oh, milyen érdekes! Ki adta ki?”

„Senki, eddig még.”

„Akkor, bizonyos értelemben, maga nem is igazi író.”

„Ez így van. És egy bordélyban lakom.”

„Micsoda?”

„Azt mondtam, igaza van, tényleg nem vagyok író.”

„Nem, a másik mondata.”

„Egy kuplerájban lakom.”

„Mindig kuplerájban lakik?”

„Nem.”

„Hogyhogy nem sorozták be?”

„Kiszuperált a dilidoki.”

„Viccel.”

„Örülök, hogy nem.”

„Nem akar harcolni?”

„Nem.”

„Lebombázták Pearl Harbort.”

„Hallottam róla.”

„Nem akar Adolf Hitler ellen harcolni?”

„Nem igazán. Jobb lenne, ha valaki más tenné meg.”

„Maga gyáva.”

„Bezony, és nem azért, mert nehéz lenne megölnöm egy embert, egyszerűen csak utálok együtt aludni egy rakás horkoló sráccal valami kaszárnyában, nem bírom ki reggelente egy barom, kanos kürtös ébresztőjét hallgatni, meg herótom van, ha föl kell húzni azt a viszketést okozó, oliva-drapp szarságot. Nagyon érzékeny a bőröm.”

„Örülök, hogy legalább van valami érzékeny magában.”

„Én is, de bárcsak ne a bőröm lenne az.”

„Lehet, hogy a bőrével kellene írnia.”

„Magának meg a pinájával.”

„Maga hitvány ember. És gyáva. Valakinek vissza kell fordítania a fasiszta hordákat. Én az amerikai haditengerészet főhadnagyával járok jegyen, és ha itt lenne, móresre tanítaná.”

„Valószínűleg igen, de ez csak arra lenne jó, hogy még hitványabb legyek.”

„Legalább megtanítaná arra, hogyan kell viselkednie hölgyek társaságában.”

„Azt hiszem, igaza van. Ha kinyírnám Mussolinit, úriembernek számítanék?”

„Természetesen.”

„Azonnal bevonulok.”

„Eltanácsolták. Emlékszik.”

„Úgy ám.”

Sokáig ültünk ott szótlanul. Végül előhozakodtam vele, „Nem bánja, ha kérdezek valamit?”

„Bökje ki” mondta.

„Miért kérte, hogy szálljak le magával a buszról? És miért sírt, amikor nem tettem meg?”

„Hát, az arca az oka. Kicsit csúnya, tudja?”

„Igen, tisztában vagyok vele.”

„Szóval csúnya és tragikus egyszerre. Csupán nem akartam hagyni tovatűnni ezt a 'tragikum'-ot. Sajnáltam magát, ezért sírtam. Hogyan lett ilyen tragikus az arca?”

„Ó, Jézus Krisztus” mondtam, fölkeltem és kísértáltam onnan.

Visszagyalogoltam a kuplerájba. A kapus már ismert.

„Hé, bajnok, hol szedte össze azt a sebesülést?”

„Valami balhé Texas körül.”

„Texas? Texas ellen vagy mellett volt?”

„Mellette, természetesen.”

„Kezdi megtanulni, bajnok.”

„Igen, tudom.”

Fölmentem a lépcsőn, fölvettem a kagylót, és kértem a telefonost, hogy tárcsázza nekem a szerkesztőt.

„Itt Bukowski beszél, barátom.”

„Találkoztak?”

„Találkoztunk.”

„Hogy ment?”

„Jól. Egész jól. Egy óráig kevertem a mártást. Mondja meg az újságírójának.”

Leraktam.

Lementem a lépcsőn, ki az utcára, majd be ugyanabba a bárba. Semmi változás. A hústorony ugyanott ücsörgött, két oldalán egy-egy üres bárszék. Leültem, és rendeltem 2 sört. Egy húzásra lement az első. Azután a második fele.

„Emlékszem rád” mondta a nagyfiú, „mi van veled?”

„A bőröm. Érzékeny.”

„Emlékszel rám?” kérdezte.

„Emlékszem.”

„Azt hittem, többet nem látlak.”

„Újra itt vagyok. Kezdhetjük a kisdéd játékodat.”

„Mi itt Texasban nem játszunk játékokat, idegen.”

„Igen?”

„Még mindig úgy gondolod, hogy a texasiak bűzlenek?”

„Némelyikük.”

Ismét bekerültem az asztal alá. Kimásztam onnan, fölálltam, és kísétáltam. Visszaballagtam a bordélyba.

Másnap az újságban megjelent, hogy nem jött össze a Románc. Elrepültem New Orleansba. Fogtam a cókómókomat, és irány a buszállomás. Eljutottam New Orleansig, kivettem egy legális szobát, és ücsörögtem. Néhány hétig őrizgettem az újságkivágásokat, azután kidobtam őket a szemétkbe. Ti nem így tettetek volna?

Domokos Tamás fordítása